

John Vinther (KF):

Lovforslaget bygger jo på en erkendelse af, at den teknologiske udvikling har muliggjort nye kriminalitetsformer, og vel også en erkendelse af, at den teknologiske udvikling er løbet hurtigere end både straffeloven og retsplejeloven.

Og dér er vi naturligvis i Det Konservative Folkeparti enige i, at det er ganske uacceptabelt, om disse nye kriminalitetsformer skulle kunne trives i relativ fred og ro, blot fordi de mere traditionelle efterforskningsmetoder ikke er tilstrækkelige til, at man kan få bugt med denne kriminalitet.

Dér er vi meget enige i den betragtning, der er indeholdt i ministerens fremsættelsestale, om, at lovgivningen må tilpasse sig virkeligheden og tidens krav. Det kunne man så ønske også gjaldt på andre områder, at regeringen havde den holdning, men det er det, der ligger til grund for, at vi i Det Konservative Folkeparti kan tilslutte os alle tre elementer i lovforslaget.

Når man diskuterer udvidelse af politiets efterforskningsmetoder, er det altid en balancegang mellem to modsatrettede hensyn, nemlig hensynet til en effektiv indsats over for kriminaliteten, altså kriminalitetsbekæmpelsen, og på den anden side hensynet til borgernes privatliv, her i form af meddelelseshemmeligheden. Vi synes, at man har løst den problemstilling på en meget sober måde ved at holde fast i de krav, der gælder for tilladelse til telefonaflytning og teleoplysning, som man i øvrigt har i alle andre sammenhænge i strafferetsmæssig sammenhæng. Det synes vi er løst fornuftigt.

Så er der også blevet efterlyst en politik, for så vidt angår kryptering. Den synes jeg også, man savner, og det vil jeg godt have ministeren til at bekræfte, at det vil man tage med i udvalgsarbejdet. Jeg tror også, at det haster med at komme i gang med det udvalgsarbejde, for den teknologiske udvikling er ikke slut endnu – vi kan vel forudse, at vi om ganske få år endnu en gang kan komme i en situation, hvor den teknologiske udvikling har overhalet straffe- og retsplejeloven. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at man kommer i gang med det udvalgsarbejde, så man er på forkant med situationen.

Og med disse få bemærkninger skal jeg sige, at Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig lovforslaget.

Anne Baastrup (SF):

Det her lovforslag består af flere forskellige enkeltelementer.

Det første enkeltelement er et forsøg på at dæmme op for det problem, som vi alle løb ind i, da Promssagen førte til det resultat, at en bevidst urigtig videregivelse af elektroniske oplysninger på diskette ikke var strafbar. Og det er selvfølgelig godt, at vi tager fat omkring det her problem.

Men nu foregår det jo også således, at der er små mennesker, der kan viderevende disketter til de offentlige myndigheder. Der ligger ikke i lovforslaget noget krav om, at disse disketter på en eller anden måde skal videregives beskyttet – fru Birthe Rønn Hornbech var inde på kryptering – for jeg kunne forestille mig, at der var mange andre muligheder for, at man kunne ændre på indholdet af en diskette fra det tidspunkt, hvor man havde siddet hjemme i sin stue og læst det på sin skærm. Så bliver den sendt af sted i brev, og så ser disketten måske anderledes ud, når den videregives til den offentlige myndighed.

Jeg mener, at der på en eller anden måde er et problem i den manglende sikkerhed for, at disketten rent faktisk indeholder det, man troede, den indeholdt, da man læste den derhjemme. Det er en anden situation end med den bestemmelse, som vi hidtil har haft, nemlig at man har et fint og flot stykke papir, som man skriver under på, og så ved man, at man hæfter, hvis det er således, at man har videregivet forkerte oplysninger.

Jeg så derfor gerne, at man i den her nye bestemmelse indføjede en mulighed for, at domstolene kunne sige: Vi har ingen sikkerhed for, at man helt bestemt læste de ting på sin egen skærm, som man nu har videregendt – at der på en eller anden måde er mulighed for, at domstolene kan sige, at der er usikkerhed her. Og jeg læser ikke den nye formulering af § 163 på en sådan måde, at domstolene har nogen mulighed for at sige: O.k., hr. Jensen har afgivet – som vi ser det som offentlig myndighed – en urigtig erklæring. Hr. Jensen påstår ganske vist, at den ikke var urigtig, da han sad derhjemme og læste den, men dommeren har ikke nogen anden mulighed end at dømme og så måske nedsætte straffen til ingenting, men så har man altså en plet på sin straffeattest.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om han kunne forestille sig en eller anden bestemmelse – som vi måske kunne tage op om nogle år og kigge på, om den stadig væk var nødvendig – der tager højde for muligheden af, at der er forskel på, hvad man selv har læst, og så den dis-